

Josep Valls

MEDITACIÓ "ITALIANA"

Educats com he estat en els alts principis de la dissimulació, prenc com a composició de lloc ignasiana una península del sud d'Europa, i l'excusa serà la intenció d'entendre els efectes d'un tarannà únic, quan és imposat sobre regions absolutament diverses.

L'economia de la Itàlia del nord és competitiva i crea llocs de treball, mentre que la del sud és força menys eficaç, i per això els aturats de baix van a buscar feina a dalt. Per tal de frenar aquesta migració, les autoritats italianes han subvencionat el sud: volien crear-hi llocs de treball i estabilitzar-ne la població.

Però aquesta política ha resultat un desastre; el diner ha estat, sobretot, mal invertit, robat o desviat cap a finalitats polítiques i així, en lloc de crear treball, les subvencions han servit per augmentar la corrupció, sense poder evitar el moviment humà massiu,

desarrelar les comunitats meridionals i desestabilitzar les del nord.

Alhora i ensems, aquest fracàs ha provocat una profunda descontentació. En les últimes eleccions, la Lliga Llombarda —partit que té com a objectiu la independència de la Itàlia del nord— ha esdevingut la formació política més important de la seva regió i altres moviments separatistes, com la Lliga Veneciana i la Lliga Toscana, han aparegut a la llum.

Mentrestant, es descobreixen per aquests mons de Déu algunes veritats oblidades des de feia molts anys: que les nacions existeixen i poden sobreviure durant generacions sota el jou d'un imperialisme totalitari, com també poden fer-ho en les construccions artificials no havien estat reagrupades; que els mega-estats centralitzats formats de pobles heterogenis són inestables, i que la simplicitat de la geopolítica rutinària durant ben bé mig segle era una aixecada de camisa, que ha refutat totes les esperances i conviccions del Tractat de Versalles —per exemple, i per parlar només de la història més recent.

Ultra aquests coneixements adquirits amb gran rapidesa, tothom sabia que el món era dominat per dues superpotències que s'enfrontaven en tots els camps, que calia escollir el terreny de joc, i que les aliances internacionals reflectien aquest gran cisma. Avui només queda una superpotència que, en perdre l'enemic, ha perdut també el sentit de l'orientació. Ara el món està inquiet amb la idea que un estat, tot i les bones intencions i el paper providencial que jugà en un moment determinat, se senti «amb el dret i el deure d'instaurar un nou ordre mundial», i sembla que els pobles volen tornar a ser ells mateixos, en tots els fòrums.

I els italians del nord volen això que volen altres pobles, i fins s'emparen en els raonaments i citacions dels seus clàssics: «El nord d'Itàlia és essencialment centroeuropeu, i ben poc a veure hi tenen les delinqüents melodies, les guitarres i mandolines, la gesticulació teatral, les hipèrboles de manual, la vehemència arravatada...».

Dibuix: ÀNGEL DEL POZO

Josep Valls